

CHƯƠNG 8:

Vân Lâu bắt đầu đi học, những ngày đầu tiên bận rộn rồi cũng trôi qua. Sắp xếp xong xuôi mọi việc thì sự nhàn rỗi cũng trở lại. Bài vở năm thứ nhất không có gì nặng nhọc cho lắm, tất cả chỉ là những bài học căn bản cho những năm sắp tới. Điều đó khiến Lâu thích thú. Ngoài những giờ học, chàng có thể nằm nhà mà đọc sách. Vân Lâu không thuộc loại người thích hoạt động. Đó chính là nỗi lo lớn nhất của bà Dương.

Thúy Vi không thường đến nữa, vì Hàn Ni đã có bạn mới. Gần bên nhau không có gì để nói, không có gì để vui đùa, nên cô gái vui tính kia chán. Nhưng sự kiện này lại làm cho Hàn Ni nhẹ lo hơn.

Lúc gần đây bà Dương như có điều gì buồn phiền, bà thường thức giấc giữa khuya, lòng xốn xang với bao lo âu. Một điềm không may sắp đến? Nỗi băng khuâng và sự mất ngủ càng ngày càng làm cho bà Dương tiêu tụy. Ông Dương đâu phải không nhìn thấy, một hôm nhìn vợ, ông nói:

- Em đừng có vì chuyện Hàn Ni mà lo lắng quá độ như vậy, dù sao chúng ta cũng đã hết sức mình với nó rồi.

Bà Dương tuyệt vọng:

- Nhưng em muốn con được tiếp tục sống.

ông Dương bảo bà vợ:

- Ai lại không muốn nó tiếp tục sống? Nhưng dù sao đối với anh, em quan trọng hơn con, anh không muốn thấy em vì quá lo cho con mà ngã bệnh.

Bà Dương buồn bã:

- Anh không thương con, em biết anh không thương con tí nào cả.

ông Dương chau mày:

- Em nói như vậy là chẳng đúng tí nào. Em cũng thấy anh đã chu toàn nhiệm vụ với con, mời đủ bác sĩ đến trị bệnh cho nó.

- Nhưng đó đâu phải là yêu nó? Nếu biết thế này, lúc trước...

ông Dương cắt ngang:

- Thôi đừng nói nữa em ạ. Chuyện qua rồi nhắc lại làm chi, chẳng qua số trời đã định, ta đành nghe theo vậy.

- Em thấy không nên để thằng Lâu ở đây, em biết sắp có chuyện không may sẽ xảy đến. Chắc chắn sẽ có...

- Nhưng vấn đề cho Vân Lâu ở trọ là ý kiến của em kia mà?

- Vâng, đó là ý kiến của em, nhưng em đâu có nhờ chuyện lại xảy ra thế này? Bây giờ phải làm thế nào tách chúng ra mới được.

- Theo anh thì cứ để tự nhiên như thế, nếu trời đã an bài như vậy thì dù có tách thế nào cũng không thoát khỏi số. Vả lại, làm sao em biết tình yêu có hại cho Hàn Ni. Có nhiều chứng bệnh bất trị lại khuất phục dưới sức mạnh của ái tình, em không thấy sao?

- Nhưng... nhưng mà... Hàn Ni làm sao lấy chồng được? Nguy hiểm lắm anh ạ?

- Thôi cứ phó mặc cho trời vậy.

- Không được, em không phó mặc được, em phải...

ông Dương đặt tay lên vai vợ:

- Thôi được rồi, em đừng nói thêm nữa, em cũng hiểu là anh thương con lắm mà, chúng ta chỉ có một đứa con, làm sao anh lại không mong nó khỏe mạnh, vui chơi chứ? Bao nhiêu giông tố trong đời, anh đã cùng em chống trả được, thì những cơn giông bão sắp đến, anh nghĩ ta vẫn chống được. Em đừng nghi oan cho anh!

Bà Dương nhe răng:

- Nhưng em lo quá anh ạ.

- Vậy thì tại sao ta không gặp thẳng thẳng Lâu nói chuyện? Hay là bảo nó dọn vào đại học xá ở đi, em thấy sao?

- Em không biết sao nữa, tùy anh. Làm thế nào ngăn chúng gần nhau là được.

- Vậy thì em đừng nghĩ ngợi chi cho mệt chuyện đó để anh lo.

Bà Dương lau nước mắt, ông Dương đứng nhìn vợ. Mười mấy năm trời, sự hiện diện của Hàn Ni làm không khí gia đình nặng nề. Đó là một trùng phạt. Vâng! Đây chính là một sự trùng phạt. Vợ ông với trái tim bao la của người mẹ lúc nào cũng khổ sở đợi chờ cái án tử hình xuất hiện. Đúng là một sự trùng phạt. Những lời nguyện rủa của bà lão vẫn còn vang bên tai:

- Rồi trời sẽ phạt chúng bay? Rồi trời sẽ trừng phạt chúng bay!

Trùng phạt bằng cách này thì tàn nhẫn quá? ông Dương rùng mình, Vân Lâu, Hàn Ni, bà Nhã. Tất cả những bóng dáng đó vây chặt quanh ông. Vâng, để Vân Lâu ở trong nhà là một điều ngu xuẩn. Hàn Ni chưa hề gần một đứa con trai nào. Như cánh hoa vừa hé nhụy, nếu chẳng may rơi vào lưới tình thì... thật là bi đát! Kết quả sẽ đưa đến đâu? Vợ Ông nghĩ đúng. Ông Dương rùng mình!

Càng nghĩ ông càng thấy mịt mù, cần phải chặn đứng, không thể để chuyện đó xảy ra. Nhưng ở đời này, đâu phải bất cứ chuyện gì xảy ra đều có thể chặn

đứng được đâu? Chưa kịp ngăn chặn thì thần ái tình đã giương thẳng cánh yêu đương rồi.

Hôm ấy, Vân Lâu bận rộn nhiều với bài vở. Tối lại còn phải dự lễ tiếp tân của trường. Vì vậy chàng đi từ sáng sớm cho đến tối mò, khi buổi tiệc tàn chàng mới trở về nhà. Cũng may là ông Dương đã cho chàng chìa khóa riêng để phòng hờ khi chàng về trễ. Trở về nhà, đêm đã khuya, bầu trời ngập đầy ánh sao lấp lánh. Trăng tròn lơ lửng trên cao, tỏa những tia sáng dịu xuống trần. Trước cái yên lặng thanh cao của vũ trụ, Vân Lâu quyết định không gọi xe, chàng chậm rãi thả bộ về nhà...

Đi gần một tiếng mới đến nhà. Gió đêm mát Vân Lâu thấy lòng bỗng bênh như đám mây trôi. Vừa đi chàng vừa huýt sáo. Qua khỏi sân, Vân Lâu thấy đèn trong phòng khách vẫn còn cháy sáng. Ai còn chưa ngủ? Hàn Ni chăng? Người con gái với thói quen thức đêm. Chắc không phải, vì nếu là Hàn Ni thì làm sao chẳng nghe tiếng đàn? Hay là bà Dương?

Bước nhẹ đến cửa, liếc nhanh qua chiếc đàn dương cầm, chiếc ghế trống, không có Hàn Ni. Quay nhìn sang ghế, một vật trắng xóa trên sa lông khiến Vân Lâu giật mình. Hàn Ni đang nằm co người trên ghế mái tóc đen trải dài trên nền ghế màu xanh, nàng đang ngủ gục. Vân Lâu bước tới, Hàn Ni nằm ngủ với gương mặt phiến muộn, trông như chú mèo bạch. Đứng nhìn một chập, chàng có những so sánh lạ lùng, giữa đám thiếu nữ mỏng mảnh trong buổi khiêu vũ tiếp tân, chàng thấy Hàn Ni như một con mòng, như một thiếu nữ từ bên ngoài thế giới loài người đến.

Gió từ ngoài song thổi vào phất nhẹ những sợi tóc rối và tà áo Hàn Ni. Thế nằm của nàng chẳng thoải mái tí nào. Tội nghiệp! Đột nhiên Hàn Ni khẽ cử động, và nàng giương đôi mắt thật to ra nhìn Vân Lâu. Một khoảng khắc yên lặng, rồi nàng nhảy xuống ghế và reo lên:

- A! Anh về rồi! Tôi biết thế nào anh cũng về mà.

Vân Lâu cúi xuống:

- Tại sao Hàn Ni lại nằm ngủ ở đây? Không sợ gió độc làm Hàn Ni bệnh à?

- Em đợi anh! Hàn Ni mở to mắt ra nhìn Vân Lâu. Em tưởng anh đã về Hương Cảng rồi chứ!

- Về Hương Cảng à?

Vân Lâu ngạc nhiên. Tại sao Hàn Ni nói thế? Khùng thật!

- Mẹ bảo em có lẽ anh sẽ phải trở về Hương Cảng. Hàn Ni nói với một giọng xúc động đặc biệt.

- Em biết anh sắp đi, anh đi một cách lặng lẽ, không thềm báo cho em biết.

Vân Lâu kinh ngạc, hỏi lại:

- Bác gái nói với em thế à?

Hỏi xong, đột nhiên Vân Lâu hiểu ra. Chàng đâu có ngu gì mà không hiểu chuyện đó. Họ sắp đề nghị chàng dọn đến một nơi khác. Tại sao vậy? Vì Hàn Ni chẳng? Để đề phòng một chuyện mà họ nghĩ là không may sẽ rơi xuống gia đình này. Lời nói của bà Dương đêm nào vẫn còn in rõ trong trí chàng. Để bảo vệ con, bắt buộc họ phải mời chàng đi và phải nói dối với Hàn Ni là chàng đã về Hương Cảng rồi. Đúng vậy hay còn một lý do nào khác nữa?

Nhìn đôi mày chau lại trên khuôn mặt Vân Lâu, Hàn Ni lo lắng, nàng nắm lấy tay chàng:

- Có phải anh sắp đi thật hay không?

Tim chàng nhói đau. Nếu chủ nhân không muốn chàng ở đây thì không lý do gì chàng phải nhất thiết là phải ở đây.

- Hàn Ni! Thôi Hàn Ni lên lầu nghỉ đi nhé!

- Em không ngủ được!

Đôi tay ướt đầm vì mồ hôi của người con gái nắm lấy cánh tay buông thõng của Vân Lâu, những giọt lệ long lanh trên mắt nàng chực chờ rơi xuống. Vân Lâu hoảng hốt:

- Hàn Ni, đừng khóc, đừng khóc nữa Hàn Ni!

Hàn Ni úp mặt trong tay:

- Anh... anh cũng không thích ở gần bên tôi... tôi khổ quá, tôi không được ai thương yêu hết.

Nước mắt của Hàn Ni khiến lòng Vân Lâu rối bời:

- Hàn Ni! Anh đâu có bảo em là anh sắp đi bao giờ đâu? Anh có đi đâu mà em khóc?

Hàn Ni quay mặt lại, đôi mắt đầy lệ mở to:

- Anh không đi. Anh không đi đâu cả phải không? Đừng đi anh nhé! Ở đây em sẽ đàn cho anh nghe, sẽ hát, sẽ đợi anh đi học về nhé!

- Hàn Ni! Vân Lâu gọi mà lòng tắt nghẹn, chàng không biết phải trả lời thế nào trước tấm chân tình của nàng.

- Anh đừng đi nhé! Anh có nhớ hôm đầu tiên gặp nhau, anh đã ngồi nơi bậc thang kia nghe em đàn? Anh biết lúc đó em đã nghĩ thế nào không? Em đã mơ ước là có người biết thưởng thức tiếng đàn, biết yêu thích những điều em thích, chịu ngồi nói chuyện với em thì em thích biết bao. Em vừa đàn vừa nghĩ như thế, cho đến lúc đứng dậy, chợt nhìn thấy anh ngồi nơi bậc thang, em đã ngạc nhiên lắm. Ngạc nhiên không phải vì sợ, nhưng ngạc nhiên vì tưởng thần thánh đã cảm động vì lời ước nguyện của em mà mang anh đến cho em. Và em phải đàn cho anh nghe... Em đã sung sướng, sung sướng đến độ không còn ngủ được.

Đôi mắt ứa lệ của Hàn Ni nhìn Vân Lâu tha thiết:

- Anh là của em, Thúy Vi không có quyền mang anh đi đâu cả. Mấy ngày gần đây em thấy em không thể sống thiếu anh. Em đã cố gắng nghỉ ngơi, dùng cơm, đàn hát... tất cả đều vì anh cả. Vì vậy, xin anh đừng đi. Tại sao anh lại muốn bỏ đi chứ? Phải chăng vì em hay vì cha mẹ em làm phiền lòng anh?

Nước mắt đã làm nghẹn lời Hàn Ni, úp mặt vào tay, cô bé khóc không thành tiếng.

Tất cả đã xảy ra ngoài sức tưởng tượng của Vân Lâu, chàng chết đứng nhìn người thiếu nữ trước mặt. Hàn Ni quá mộc mạc, nàng đã thành thật bộc lộ hết tất cả nỗi lòng của mình. Vân Lâu như một thời sắt bị nung chảy, lý trí cũng tan rã theo. Hàn Ni ngây thơ quá, dễ thương quá, làm sao chàng có thể làm ngơ được trước những giọt nước mắt này! Cúi xuống nắm tay người con gái nâng khuôn mặt xanh xao của nàng lên Vân Lâu gọi:

- Hàn Ni! Hàn Ni! Nhìn anh này!

Hàn Ni vẫn khóc:

- Không! Không! Không nhìn đâu, anh xấu lắm, anh là con người chóng quên, tôi không muốn nhìn anh nữa.

- Hàn Ni! Vân Lâu tiếp tục vỗ về, bao nhiêu lời dặn dò của bà Dương đã bay mất. Hàn Ni! Anh sẽ không đi đâu hết, anh sẽ không bao giờ xa em!

Hàn Ni sung sướng vụt bá cổ Vân Lâu. Chàng bối rối một chút, rồi niềm vui đã hâm nóng tim chàng, chàng ôm thân thể bé nhỏ, yếu đuối của người con gái trong tay, nàng nhẹ như một cánh lông chim mềm mại. Nhìn đắm đuối vào đôi mắt long lanh lệ, đột nhiên Vân Lâu nói:

- Em đừng nhìn anh đắm đắm như vậy. Anh muốn hôn em!

Hàn Ni ngoan ngoãn nhắm mắt lại, môi chàng đã đặt lên môi nàng. Khi nụ hôn chấm dứt, Hàn Ni vẫn tưởng mình còn nằm trong mơ Vân Lâu thàn thì:

- Anh yêu em!

- Anh?

Hàn Ni mở to mắt, như không tin những lời mình vừa nghe thấy. Vân Lâu lập lại:

- Anh yêu em, Hàn Ni ạ. Em không tin sao, Hàn Ni. Anh yêu em thật mà.

Hàn Ni nhắm mắt lại, những giọt nước mắt bắt đầu len qua mi. Không cần phải nói gì cả, không nên nói gì cả. Vân Lâu dìu Hàn Ni ngồi xuống ghế và quỳ trước mặt nàng:

- Hàn Ni, sao em không nói gì cả vậy? Em buồn anh à? Anh đã làm em buồn ư?

Hàn Ni đặt ngón tay trở lên môi:

- Suyt đừng nói to, em đang say đấy. Đôi má người con gái đỏ hồng. Anh nói nữa đi!

- Nói gì?

- Nói như ban nãy anh vừa nói.

- Anh yêu em!

Hàn Ni mở mắt ra. Đúng là sự thật, sự sung sướng khiến nàng hét to. Vân Lâu hoảng hốt chàng biết chắc mọi người trên lầu sẽ nghe tiếng hét này:

- Anh Lâu, anh không nói dối chứ? Anh nói thật phải không?

Vân Lâu cảm động:

- Anh nói dối em làm gì? Hàn Ni, em nhìn thẳng vào mắt xem anh có nói dối không? Anh yêu em, yêu thật đấy, yêu từ hôm đầu tiên gặp em, Hàn Ni, em tin anh chứ?

Bàn tay Hàn Ni đặt lên ngực Vân Lâu:

- Em tin anh! Em sung sướng muốn ngất đi được! Anh Lâu.

Thân thể Hàn Ni chột nhũn ra, người nàng nghiêng ra sau như sắp ngã, Vân Lâu hoảng hốt, gọi:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Nhưng mắt Hàn Ni đã khép lại, đôi môi tái ngắt, thân xác mềm nhũn, Vân Lâu xanh mặt, ôm lấy Hàn Ni gọi to:

- Hàn Ni! Hàn Ni!

Có những tiếng chân dồn dập, bà Dương như một cơn lốc chạy như bay xuống. Nhìn thấy cảnh trước mặt, bà hiểu rõ tất cả. Bà bỏ chạy đến bên máy điện thoại, vừa quay số cho bác sĩ Lý vừa ngăn Vân Lâu:

- Cháu đi chỗ khác đi, để nó nằm yên ở đây!

Vân Lâu bối rối nhìn Hàn Ni, nghe bà Dương bảo, chàng hiểu bệnh của người yêu nặng lắm. Đặt Hàn Ni nằm xuôi người trên ghế mà tất cả các giòng máu trong thân chàng như ngừng chảy. Sao lạ vậy? Tại sao vậy? Có phải lỗi nơi ta chăng? Nhưng ta yêu Hàn Ni, ta bày tỏ lòng mình cho nàng thấy mà nàng sao lại thế này?

Điện thoại đã liên lạc được. Bác sĩ Lý là vị bác sĩ thường xuyên khám bệnh cho Hàn Ni. Mắc điện thoại xong, bà Dương bước tới trước mặt Vân Lâu, trừng mắt:

- Tại sao cậu lại làm cho con tôi phải đến nỗi thế này? Tại sao?

Tôi... Vân Lâu bối rối, trong tình trạng này chàng không biết phải nói sao với bà Dương, sự trách móc của bà chủ nhà càng làm chàng khó giải thích. Tôi không ngờ... Tôi không ngờ thế này.

Những giọt nước mắt vì giận tràn ra mắt bà Dương:

- Tôi đã cảnh cáo, đã khuyên cậu đừng đến gần con tôi. Cậu làm thế này là cậu giết nó, cậu biết không?

Ông Dương nghe tiếng ồn ào dưới nhà chạy xuống. Trước hết, ông nắm tay con gái lên bắt mạch, xong đặt tay Hàn Ni xuống, rồi quay sang bà Dương:

- Bình tĩnh đi em, mạch còn tốt lắm, chắc không sao đâu. Lâu, cháu đứng dậy đi!

Bấy giờ Vân Lâu mới biết là mình vẫn còn quỳ bên Hàn Ni. Chàng đứng dậy bồi rồi nhìn người yêu, bà Dương bước tới ngồi xuống cạnh con gái xoa tay xoa chân cho Hàn Ni, những giọt nước mắt vẫn không ngăn lại được:

- Tôi biết chắc là sẽ có chuyện mà, tôi biết thế! Sao cậu ngu thế, cậu hồ đồ không biết gì cả mà không nghe lời tôi? Cậu đã nói gì? Cậu đã làm khổ con tôi, cậu biết không?

Vân Lâu cắn lấy môi, trước cục diện thế này, chàng không có một lý do gì để biện hộ cho việc làm của mình. Vả lại Vân Lâu biết, nếu biện hộ thì người ta chỉ nghĩ là chàng đang trút tất cả tội lỗi lên Hàn Ni thôi. Hàn Ni, em tỉnh lại đi, anh yêu em! Anh yêu em, anh đâu ngờ lại làm cho em khổ thế này? Hàn Ni! Hàn Ni, tỉnh lại đi em!

Bác sĩ đến, bác sĩ Lý là một bác sĩ chuyên về bệnh tim. Mười mấy năm qua, ông là người chữa chạy, định bệnh cho Hàn Ni. Sự qua lại thường xuyên đã tạo nên tình bằng hữu giữa hai gia đình. Nhìn Hàn Ni từ một cô bé con đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng ông lại càng thương mến nàng hơn. Nhất là ông là người hiểu rõ nhất sự sống còn của Hàn Ni. Đời sống dễ tắt như ngọn đèn trước gió.

Vừa vào đến nhà, ông lập tức xem mạch ngay. May quá, mạch còn nhảy đều. Tốt lắm! ông chích ngay cho Hàn Ni hai mũi thuốc. Bà Dương đứng cạnh lo lắng hỏi dồn:

- Nó có sao không bác sĩ?

- Không sao cả, sẽ khoẻ ngay mà. Nhưng tốt nhất là anh chị cố ngăn ngừa đừng để cô ấy xúc động mạnh quá, mỗi lần ngất xỉu là một lần nguy hiểm.

Bà Dương rã rời, hai tay ôm mặt:

- Tôi không biết phải làm thế nào nữa, tôi đã cố gắng hết sức không để cho chuyện gì xảy ra, nhưng không được. Bác sĩ, bác sĩ cố tìm cách nào chữa trị cho Hàn Ni đi bác sĩ.

Bác sĩ Lý chỉ còn biết trấn an xuôi!

- Chị Dương, chưa đến nỗi tuyệt vọng đâu, bây giờ y học tiến bộ mà, chị cho cháu ăn uống đầy đủ, ngủ cho thẳng giấc đừng có làm gì cho cháu nó xúc động

là được. Hơn nữa chị cũng cần lưu ý sức khỏe của chị, chị đừng lo lắng quá độ mà sinh bệnh, để tôi kê toa thuốc bổ cho chị uống nhé?

- Anh chắc là Hàn Ni chẳng sao cả phải không?

Ông Lý ngắm khuôn mặt Hàn Ni một lúc nói:

- Cháu sẽ khỏe ngay, bây giờ anh kiểm cái gì đắp cho cháu, ráng mà giữ đừng để tay chân cháu bị lạnh. Cho nó nằm yên thế đi, khi thức dậy chắc chắn nó sẽ mệt.

Bác sĩ Lý thu dọn đồ đạc, đột nhiên như nhớ ra, ông hỏi:

- Làm sao nó lại đến đời thế này?

Hai vợ chồng ông Dương cùng lúc quay sang Vân Lâu. Đột nhiên Vân Lâu có cảm giác như mình chính là thủ phạm, là đao phủ trong vụ án chết người này. Cấn lấy môi, nhìn xuống, lòng chàng nhói đau.

Chàng cố dằn hết xúc động nói:

- Thưa bác, nếu bác thấy sự hiện diện của cháu ở đây bất tiện, thì cháu xin phép dọn đi ngay!

Bác sĩ Lý chột hiểu. Ông bà Dương có thể giúp Hàn Ni ngăn ngừa được bệnh, có thể chọn lựa thức ăn thức uống cho con, nhưng không thể ngăn được tình yêu. Ông thở dài. Thượng đế quả trở trêu. Xách bịch đồ nghề lên, ông cáo từ ra về.

Vợ chồng ông Dương đưa bác sĩ Lý ra tận cổng. Vân Lâu cởi áo khoác ra đắp lên ngực người yêu. Rồi chàng ngồi bên cạnh, nhìn xuống khuôn mặt tái xanh:

- Hàn Ni, anh phải làm sao bây giờ?

Hai vợ chồng ông Dương trở vào nhà. Ngay lúc đó Hàn Ni tựa mình, nàng mở mắt ra nhìn quanh, bà Dương bước đến nắm lấy con, hỏi:

- Hàn Ni, con khỏe rồi đấy à? Con làm mẹ sợ ngất đi được.

Hàn Ni chớp mắt nhìn mẹ, đôi mắt mệt mỏi chột sáng, nàng ngồi nhanh dậy, bà Dương giữ lấy vai con, lo lắng:

- Nằm xuống, nằm xuống đi, con không nên cử động.

- Anh ấy đâu rồi mẹ?

- Ai?

Hàn Ni không trả lời, vì nàng đã nhìn thấy Vân Lâu, hai tia mắt vừa chạm nhau là không rời nhau nữa. Hàn Ni nhìn Vân Lâu với cái nhìn đắm đuối. Vân Lâu không biết nói sao. Hai vợ chồng ông Dương nhìn thấy tất cả với nỗi bàng hoàng.

Một lúc thật lâu, Hàn Ni lên tiếng, mắt vẫn không rời Vân Lâu:

- Xin lỗi anh, em ngất xỉu, chẳng qua vì... em quá sung sướng.

Vân Lâu vẫn yên lặng, Hàn Ni lo lắng:

- Anh giận em hả? Anh đừng giận, từ rày em sẽ không bao giờ ngất như thế nữa đâu.

Giọng nói dễ thương của người con gái làm Vân Lâu xúc động:

- Không, không bao giờ ai lại giận em được.

- Thế tại sao anh lại nhăn mặt? Anh buồn à? Sao thế?

- Không có gì cả.

Vân Lâu quay mặt nhìn ra khung cửa, chàng sợ không đè nén được lòng sẽ khiến vợ chồng ông Dương khó chịu và chàng cũng không muốn lạnh lùng thái quá để làm buồn lòng Hàn Ni.

- Mẹ! Hàn Ni gọi. Mẹ đã làm anh Lâu buồn à? Con ngất xỉu đâu phải lỗi của anh ấy. Rồi quay sang Vân Lâu, Hàn Ni lo lắng. Anh, anh không bỏ em đi chứ, anh Lâu?

Vân Lâu liếc nhanh về phía bà Dương, những lời trách móc ban nãy của bà làm chàng thấy khó chịu. Và lại Vân Lâu cũng đã bày tỏ ý định bỏ đi rồi, bây giờ... nhìn Hàn Ni, chàng lại hối tiếc.

- Mẹ, anh ấy sao thế hở mẹ?

Thái độ vôi vĩnh trẻ con của Hàn Ni làm bà Dương không biết xử trí ra sao, thì ông Dương đã lên tiếng:

- Thôi con ngủ đi, Lâu sẽ ở lại đây mà, con cứ tin lời cha đi!

Nước mắt chảy xuống má, Hàn Ni bệu bạo:

- Nhưng anh ấy đang giận con, anh ấy không thềm nói gì đến con cả!

Vân Lâu không thể đứng yên được nữa, chàng bước tới trước mặt Hàn Ni cúi xuống, hai tay nàng ôm lấy gương mặt trẻ con với đôi mắt say đắm:

- Hàn Ni, đừng khóc nữa, anh sẽ ở lại đây, mãi mãi ở gần bên em, chăm sóc cho em, yêu em. Em đừng buồn, có điều anh sợ là mình chỉ mang đến cho em nỗi bất hạnh mà thôi.

Bà Dương mở to mắt ra nhìn Vân Lâu, sự sợ hãi tràn ngập vào tim, bà không ngờ và tưởng chừng như mình vừa bị lên án tử hình.